

Můj syn byl mrtev, a zase žije — Kázání I. Mareše [2]

Vzpomínka na Jana Lányho — V. Zikmund [4]

Orlovy 2005

Letní pobyt dětí a rodičů [5]

Bludné jiskry Jaroslava Durycha [7]

Den salární svobody — Sborové finance [10]

Můj syn byl mrtev, a zase žije

Kázání 24.7.2005 na Vinohradech

Lukáš 15,11-32

Podobenství o marnotratném synu

Máme před sebou příběh otce a jeho dvou synů. Příběh nezodpovědného mladšího syna, který prohrál vše, co dostal, rozhněvaného staršího bratra a milujícího otce. Ježíš tímto podobenstvím ukazuje, co je Boží láska k člověku: otec dvou synů je obrazem Boha, který stojí i o ty, kdo se mu odcizili, který jim jde naproti a otevírá dveře do svého domu.

Mladší syn žádá svého otce o díl majetku, který mu přísluší. Chce se osamostatnit. O jeho motivech nám podobenství sice nic neříká, ale z událostí, které následují, si jeho pohnutky můžeme snadno domyslet. Touží uspořádat si svůj život podle svého, chce jít svou cestou, naložit s majetkem, který dostane od otce, jak on sám uzná za vhodné. Mladší syn rozhodně nechce zůstat v otcovském domě, kde patrně strávil celé své dětství a mládí — touží po něčem jiném, po nových zážitcích, zkušenostech a tato touha ho žene do světa.

Otec mu jeho rozhodnutí nerozmlouvá. Mlčí. Což je docela překvapivé. Toto podobenství je vyprávěno jako příběh ze života, takže by se dalo čekat, že otec bude své dítě od takového kroku zrazovat. Ale on nic takového nedělá. Nepředhazuje svému synovi lásku, se kterou ho vychovával, nesnaží se ho zadržet dobře míněnou radou, ani mu neříká, že se rozhodl špatně nebo že měl o jeho budoucnosti jiné představy. Tak, jak jedná otec v našem podobenství, by jednal asi

A mladší syn nelení a hned po nemnoha dnech zpeněží vše, co dostal. Odchází do daleké země, užívá si rozmařilého života. Z poznámky jeho staršího bratra ve 30. verši se dozvídáme, že otcovo jmění „prohýřil s děvkami“ a podle řeckých slov, jichž je v novozákonním textu použito pro jeho nevázaný život, si můžeme dovodit, že rozházel peníze se sobě podobnými kumpány. Každopádně i v cizí zemi žije mladší syn z otcova majetku. Tento životní styl je pochopitelně finančně náročný a nedá se udržet dlouhodobě. Přichází to, co přijít muselo. Nakonec utratí všechno a jeho situace v cizí zemi se zkomplikuje ještě víc, když nastane čas neúrody a hladu. Nezbyvá nic jiného, než začít pracovat. A je nucen přijmout zaměstnání, které v očích Židů patřilo k nejpodřadnějším. K lehkomyšlnému životu připojuje marnotratný syn i odpadnutí od tradice svých předků: vydělává si na živobytí pastvou nečistých zvířat, vepřů. Tak se stále více vnitřně odcizuje svému pravému domovu. Ve službě u cizince také nemůže dodržovat sobotu. Žije v takové nouzi, že začíná vepřům závidět potravu, kterou dostávali. Je méně než vepři, které pásli. Podřadná práce mu nezajistí ani to nejnütnější. V tak temných barvách je tu vykreslen obraz syna. Je to opravdu ztracený syn. Motiv odcizení, vzdalování se tu ještě prohlubuje: syn je od svého otce daleko nejen v geografickém smyslu — v daleké cizí zemi, ale vzdaluje se mu i vnitřně: svým současným životem, který utváří a mění jeho zvyky, myšlení i víru.

Až na dno bídy musel marnotratný syn sestoupit, aby se začal zamýšlet sám nad sebou. Teprve v této situaci si ztracený syn začíná uvědomovat, co znamená odchod z otcovského domu. V těžkém okamžiku svého života poznává, jak pravdivá jsou slova žalmistova: „Nebot' den v tvých nádvořích je lepší než tisíce jinde.“ Připomíná si, že i nádeníci jeho otce mají dost chleba, zatímco on, syn z jeho domu, žije v bídě a zoufalství v cizině. Rozhodne se vrátit se domů, k otci, a v duchu si skládá slova, která mu řekne: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.“ Vidí svou vinu, uznává, že pochybil. Proti nebi se prohřešil tím, že porušoval přikázání Zákona. Proti otci se provinil prohýřením majetku. Je přesvědčen, že po tom, co se stalo, ho otec již nemůže přijmout jako syna a uvažuje o tom, že se stane jeho nádeníkem. Není připraven na uvítání, jehož se mu od otce dostane. Neví, že když člověk udělá krok k Bohu, Bůh jich udělá deset. Otec totiž spatřil ztraceného syna, ještě když byl daleko! To není jen nepodstatný detail, ale upozornění na to, že Bůh-otec jedná ještě dříve, než se syn přiblížil k jeho domu. A jde mu naproti, vlastně nejde, on běží! Ani zbloudilého syna nepřestal milovat. Je mu ho líto. Objal ho a políbil. A přesto, že tato scéna vypadá jako z hollywoodského filmu, v našem podobenství má hlubší rozměr než jen radost ze setkání — tím, že otec svého syna objal, mu nedal příležitost, aby poklekl na kolena a pokořil se. Syn zůstává synem přes všechno, co se stalo. Avšak otec je zcela jiný, než jak si ho syn představoval. Takový návrat určitě nečekal.

Ani teď otec nic neřekne. Stále mlčí... Otec synovi odpouští bez výčitek a bez

podmínek. Ani to není opomenutí, ale zámer. Ježíš také celníkům a hříšníkům žádné podmínky neukládá. Stačí, že přicházejí do společenství s ním, k jeho stolu. Takto jedná s hříšníky Bůh, a proto s nimi tak jedná i on, Ježíš. Žádné lidské provinění nemůže být větší než Boží milosrdenství.

Po setkání se synem jej otec přivede domů a teprve zde poprvé promluví. Přikáže služebníkům, aby syna oblékli do nejlepších šatů, dali mu na ruku prsten, obuli ho a připravili hostinu. I tímto potvrzuje, že synovi zcela odpustil. Slavnostně ho přijímá zpět do nejužšího společenství. „Můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se a je nalezen.“ Z návratu hříšných je třeba se radovat. Těm, kdo namítají, že po provinění musí přijít trest, chce Ježíš svým podobenstvím připomenout, že Bůh nemá radost z lidského neštěstí a že cesta, která vede k nápravě člověka, není lemována tresty a utrpením.

Na tomto místě končí příběh mladšího bratra a do popředí vystupuje postava bratra staršího. Ve chvíli, kdy se mladší syn vrátil, nebyl starší syn doma. Pracoval na poli. Když se vracel z pole, uslyšel hudbu a tanec. Příčina této hlučné veselice ho ale vůbec nepotěšila, a místo aby se radoval s ostatními z návratu svého bratra, rozhněval se a vůbec nechtěl jít dovnitř. Otec má doma zase už jen jednoho syna. Vypadá to, že s návratem jednoho ztratí druhého. Ale otec reaguje stejně jako u mladšího — vychází ven a zve ho domů. Starší syn ho však zahrne výčtkami. Už řadu let otci slouží a nikdy neporušil žádný příkaz. Přitom mu otec nevystrojil nikdy ani malou hostinu. Cítí se podveden a oklamán. Myslí si, že jeho bohabojný život zůstal bez odměny, zatímco život nezvedeného hejska byl od-

měněn velikou hostinou. Nerozumí svému otci a nechápe jeho milosrdenství. Sám nikdy nepochybil a neví, co je to být ponížěn, odcizen a umírat hladu.

Tato část podobenství byla v Ježíšově době polemikou proti farizeům, kteří věřili, že si spásu lze zasloužit svědomitým dodržováním příkázání Tóry. Je zároveň zrcadlem všem, kteří neznají Boha jako milujícího a odpouštějícího otce a nechápou, proč by měli mít slitování nad těmi, kdo zbloudili. Podobenství o marno-

tratném synovi ukazuje, že cesta do otcovského domu nemusí být — a pro mnohé ani není — snadná a přímočará. A mohli bychom dokonce říct, že v každém z nás je něco z obou těchto synů. V jednu chvíli jsme s otcem a plníme jeho vůli, jindy se mu vzdalujeme svými touhami a pošetilými rozhodnutími a bloudíme po dalekých končinách. A on mlčí a trpělivě čeká na náš návrat. Amen.

Ivo Mareš

Odešel nám hodný člověk

Vzpomínka na Jana Lányho

21. července jsme se ve strašnickém krematoriu rozloučili s panem Janem Lány. Odešel z našeho středu tak tiše, jak mezi námi žil.

Jméno Jan nedostal od rodičů nahodile. Jeden z jeho pradědů, luterský kazatel Jan Lány, přišel v roce 1785 ze Slovenska, aby pomohl kázat slovo Boží v nově povolené církvi. Byl zvolen farářem v Ratiboři na Moravě, kde působil téměř čtyřicet let. Rodina Lányů dala Pánu církve řadu dobrých služebníků, farářů i laiků.

Jan byl od mládí nadán uměleckou tvořivostí, toužil ztvárnit prostor, zejména vytvářet busty lidí. S velkým zaujetím vystudoval sochařskou školu v Hořicích v Podkrkonoší. (Při pohřbu nás všechny dojalo, že se dostavil k rozloučení i syn profesora, který Jana v Hořicích učil a tak si jej oblíbil, že sledoval Janův život až do své smrti.) Ale Jan potřeboval ke své tvorbě plnou svobodu, kterou mu komunistický režim nedopřál. Jan Lány proto opustil ilegálně vlast a cestoval po

různých zemích, navštívil i Ameriku, vydělával si jakoukoli práci, kterou našel. Starost o ovdovělou maminku ho přiměla, aby se vrátil. Byl zatčen, následovaly výslechy; jeho ztrápená mysl pomohla lékařům určit diagnózu, která jej zachránila od vězení. Přesto opouštěl často nejen Prahu, ale i republiku, ač mu to lékaři zakázali. Svoji potřebu svobody si nenechal nikým omezit.

Jan byl věrným církvi a svému Pánu; šel ve šlépějích svých předků. Našel svůj domov ve vinohradském evangelickém sboru. Byli jsme zvyklí na jeho pravidelnou účast v levé řadě kostelních lavic a u předního stolu ve sborovém sále při oběstvení a hovoru po bohoslužbách. S paní Kloboučkovou a její dcerou Věrou jej poutalo dlouholeté přátelství. Byl to nesmírně vlídný člověk, všichni jsme ho měli rádi. Doma měl svůj ateliér a nepřestal v něm tvořit. Svou láskou k lidem sloužil svému Pánu až do smrti.

Vojtěch Zikmund

Orlovy 2005

Jak bylo na letním pobytu dětí a rodičů

Prší. Z šedé oblohy nepřetržitě padá déšť a kapky smáčejí stromy, louku, stany, střechy i pamětní desku, ze které se skrz proudy vody poněkud zachmuřeně dívá zakladatel českého skautingu A.B. Svojsík. Má proč, protože když tady v orlovské myslivně u Humpolce kdysi psal své základy junáctví, bylo jistě hezčí počasí...

Uvnitř domu je příjemné teplo a slyšet můžete zvláštní vyprávění: „Potom se krásná Kalata Boako — zářivá Boako vrhla do hlubin propasti, aby zachránila svůj kmen. A v tu chvíli prozářilo temnou noc podivné stříbrné světlo, takže bojovníci spatřili zbraně svých nepřátel. Od těch dob putuje nocí měsíc — svit

ocí statečné Kalata Boako., Africká pohádka. Zamyšlené tváře hledí do tmy na dorůstající měsíc skrytý za záclonou deště. Afrika? V období dešťů, možná. A přece za stoly poznáte známé tváře.

Jsme totiž na táboře vinohradského sboru, myšlenkami sice v nitru černého kontinentu, ovšem za poněkud nepříznivých podmínek...

Nakonec jsme naštěstí poznali obě tváře kontinentu, jehož duchem byl celý pobyt prodchnut — přišel čas i na sluníčko a modromodrou oblohu. Tohle střídání udělalo dobře nejen nám, ale i houbám, které rostly všude kolem skautské základny jako... no jako po dešti. Výlet do Humpolce za Hliníkem, na Orlík nebo k Wolkerovu památníku (kdysi tu jako skaut tábořil), to byly pravé houbařské orgie.

Ale abychom nezapomněli na tu tajemnou zemi, která nás celý týden zajímala. Podívali jsme se na ni důkladně ze všech stran. Lovci na safari, pašeráci diamantů, bojovníci na stezce odvahy — nic nám nebylo cizí. Taky jsme si vyzkoušeli africké umění a každé ráno s misionáři (v čele s Livingstonem) nesli Boží slovo „černým lidem,,.

Tábor byl volný, dospělí hráli s dětmi, byly tu i rodiny s malými dětmi — Svobodovi, Slaninovi. Tomuto uspořádání pomáhalo i vybavení skautské základny — stany, jeden dům se společenskou místností a pokoji a druhý s kuchyní a sociálním zařízením, oplocená louka, blízký les a rybník.

Bylo nás asi pětatřicet, dětí a dospělých, co jsme si užívali klidnou a pohodovou atmosféru Orlov. Chtěla bych všem poděkovat za krásný tábor a milé chvíle a ...přijed'te zas!

Blanka Uličná

Foto Chábovi a Šarounovi

Bludné jiskry Jaroslava Durycha

O lékaři, redaktorovi a spisovateli

Jaroslav Durych se narodil roku 1886 v Hradci Králové a zemřel v roce 1962 v Praze. V šesti letech mu zemřela matka, v jedenácti letech otec. Jaroslav byl vychováván svými příbuznými, měnil místa pobytu, nikdy nepřirostl k určitému kraji jako ke svému domovu. Jako by touto vytržeností z náruče svých rodičů a domovského kusu země byla poznamenána Durychova spisovatelská a publicistická tvorba. Durych je znám jako spisovatel a redaktor, a přece jeho vlastním zaměstnáním byla medicína. Celý život pracoval jako vojenský lékař (Přerov, Podkarpatská Rus, Olomouc, Praha). Patřil do čapkovské generace, přijal 1. republiku za svou, a přece byl v něčem zcela zvláštní. Uvědoměle až halasně se hlásil ke katolicismu, zároveň však útočil proti všemu, co se s katolictvím neshodovalo: proti českému liberalismu a protestantismu (ateisticko-protestantské frontě), v nichž viděl jen spojitě nádobu, a ovšem volal zvláště do vlastních řad: odmítal nejen austrokatolicismus (spjatost katolictví s Habsburky), ale zvláště alergický byl na každý projev politického katolicismu (naprosto se rozcházel s klerikalismem). Zvláštní persona. Byl výbušný. Nedal si často práci, aby zkoumal motivy a intence svého protivníka. Stal se z něj polemik na slovo vzatý. Nejednou přestřelil, snad nejznámější je jeho zdrcující „podpásovka“ vůči Karlu Čapkovi v čase hroutící se republiky. To byla doba pro Durycha jako myslitele poněkud neslavná. Tehdy se Durych ve „španělské otázce“ postavil proti většině demokratické Evropy — tehdejší utrpení církve ve španělské vál-

ce mu bylo dostatečnou podporou jeho orientace. Španělsko vůbec hrálo v jeho světónázoru mimořádné místo. Stačí si všimnout názvů dvou jeho cestopisů, které se mi zatím — žel — nedostaly do rukou, abychom vyhodnotili jeho různorodý poměr k baroknímu Španělsku, zemi katolických mystiků na jedné straně, a k reformačnímu Německu, zemi Lutherově na druhé straně. První se jmenuje „Pout' do Španělska“, název druhého zní „Plížení Německem“.

Jeho nejznámější prvorepublikový román se jmenuje Bloudění. Je to historický román docela originálního spisovatelského stylu i úhlu pohledu na popisované události. Odehrává se v čase jen o trochu delším než jedno desetiletí po Bílé Hoře na různých územích Evropy i Latinské Ameriky. Začíná na Staroměstském náměstí při popravě 27 českých pánů a končí v Chebu, resp. na cestě z Plzně do Prahy po atentátu na Valdštejna. Hlavními postavami jsou dva muži, katolík Kajetán a kacír (protestant) Jiří, a pak zvláště panna Anděla (španělská katolička). Tato Andělka pocházela z židovského prostředí Španělska, přijala katolickou víru za svou, doprovázela misionáře v Latinské Americe, nějaký čas žila s domorodými obyvateli, pak byla poslána do Říma, odkud se dostala jako služebná do Prahy následně po Bílé Hoře. Jejím duchovním domovem je však Montserrat, katalánský klášter, tj. místo její osobnostní formace, odtud přijímá od svého zpovědníka své poslání, zde má pocit nejpřímějšího styku se svou nebeskou Matkou. Ona sama přítom v Durychově koncepci

reprezentuje mariánský motiv, jak ještě ozřejmím. Střídavě i společně se kolem její osoby sdružují oba zmínění muži. Kajetán se však později ožení s bývalou prostitutkou, kterou doslova vyrve z chřtánu smrti, po řádění vojska. Jiří se zdá být Andělkou přitahován, pořád jako by se krouživými pohyby k sobě přibližovali, ale zůstává věrný Valdštejnovi, a to do poslední hodiny — jako jeho tělesný strážce.

Sám utrpí při atentátu smrtelné zranění, ale ještě než zemře, stává se po katolickém obřadu Andělčiným mužem a dá v jejím těle počít dítěti. Ještě v Chebu umírá. Andělka se rozhoduje, kam jít teď, nakonec se rozhodne pro Prahu a pro tuto zemi. Tak podle Durycha po Bílé Hoře Panna Maria ne snad dobyla Čechy, ale svým utrpením a rozhodnutím je přijala za vlastní. „Nešťastná země, cizí země, moje požehnaná vlasti!“ — to jsou poslední slova knihy. Léčba kacířských Čech se tu děje španělskou mariánskou zbožností. Ale není to tak zcela jednostranné. Andělce se jednou dostane do ruky Komenského Labyrint světa a ona žasne nad čistou zbožností této knihy. Tak tento pobělohorský román nevyznívá zcela proti-protestantsky. Bylo řečeno, že Durychovo Bloudění je svým způsobem souvztažné ke Komenského Labyrintu. Motiv bloudění a nalézání je dominantní v obou dílech. A jde zde o víc než jen o typické barokní téma.

Durych napsal celou řadu knih, přesto Bloudění patří jistě mezi jeho stěžejní díla, jak po stránce umělecké, tak i myšlenkové. Napsal je v polovině 1. republiky (1929). Literární kritici se shodují, že mezi jeho největší díla pová-

lečného období se řadí novela Boží duha (1955) a dlouhý román Služebníci neuziteční, publikovaný ve svém celku teprve nedávno. Boží duha je kajicnický román — podobně jako Bloudění. Odehrává se

Jaroslav Durych. Foto přetisknuto z internetové stránky http://www.katolikrevue.cz/osobnosti/jaroslav_durych.htm

na území Sudet po vyhnání Němců. Není to kniha politická. Žádné konkrétní politické souřadnice se zde neuvádějí.

V této knize jde o setkání dvou osob: staršího muže, Čecha, kterého cosi pudí, aby vykonal kajícnou pout' do zpusošených a vylidněných Sudet, a Němky, ženy asi třicetileté, která zůstala v této oblasti a která byla hned po válce s celou skupinou německých žen nucena k prostituci a jako jediná přežila. Je to spis velmi jemný, stylem poetický,

myšlenkově až stydlivý, na rozdíl od Bloudění se v něm nevykresluje žádné pojetí dějin. Motiv smrti je zde přítomný stejně tak. Společně pohřbívají starou rakev, z níž už odkapává voda, rakev, kterou muž našel uloženou na chladné zemi nedalekého pustého kostelíka. Muž má sto chutí odtud odejít, nečekal takové vyústění své pouti, přece však i po rozhovoru se sousedy postupně poznává, že jeho úkolem je zůstat s touto ženou a vrátit ji životu a společnosti. A tak tento román končí stejným motivem jako Bloudění: spojením dvou odlišných osob, muže a ženy, nikoli španělské katoličky a českého kacíře, ale starého Čecha a ještě poměrně mladé, leč vnitřně již zvrásněné a zraněné ženy-Němky.

Príspevek uzavřu známým citátem Jana Patočky z jeho doslovu k Durychově Boží duze: „Existuje jistá, člověku až příliš přirozená perspektiva, z níž zajisté

není možné žádat smíření, žádná boží duha, a jež tedy znamená bez konce bídu, vyhnanství, ničení, bez konce pomstu. Člověk tráví život hledáním důvodu pro tento postoj a vždycky je nachází. Je ospravedlněn, nepocituje ani lítost, ani hlas čehosi, co jsme zvyklí nazývat svědomím a kteréžto jméno kupodivu stále ještě známe, i když věc sama se zdá být už zcela zapomenuta. V takovém okamžiku nás snad může oslovit dílo básníka, muže, který se za nevinného nevzdává, ani jím není, který je však hotov vzít svoji vinu na sebe a hlásit se k ní, za předpokladu, že jde o vinu, která nespočívá v 'zadlužení' 'světským' zájmům. Báseň takového básníka je nutně zároveň vznešená i drsná, ční do výše i odpuzuje — a obojí je stejně nutné.” Tolik Patočka, tolik Durych.

Martin T. Zikmund

Očima Jana Frinty

□ Poetický pohled na naši historii

Koncem 6. století v českých zemích plně převládalo slovanské obyvatelstvo. Brištbýzané se na našem území usadili trvale. Po staletí obdělávali půdu, měnili vzhled země a vytvořili vlastní vzdělanost. Všimli si pohybu Slunce a Měsíce po obloze a podle něho určovali roky, měsíce a dny. I. měsíc v roce nazvali podle skupenství vody — leden, III. A IV. měsíc podle stromů — březen, duben, prázdninový VIII. měsíc podle pracovní pomůcky — srpen, další IX. podle slu-

nečního svitu — září a předposlední XI. měsíc v roce podle padání listů — listopad. Slováci mají jména měsíců odvozená z latinštiny (január, ... marec, apríl, ... august, september, ... november).

Naši předkové rádi tančili. Vyjadřovali tak svou radost, touhu i žal.

□ Gospodin to nemá

Má to husa.

Hana to má také.

I rohy to mají

A nohy také.

I Hospodin to má.

Den „salární“ svobody — 27. květen, nebo 8. srpen?

Krátce o sborových financích

Tohle platí dům, nebo sbor? Tak tuhle otázku čas od času položí Jasna Krupičková. Mně, Pavlovi Coufalovi, hospodářské komisi. I když na ni není jednoduchá odpověď (řadím ji do té kategorie, na kterou bych nejraději reagoval slovy „to je opravdu dobrá otázka“ a tím celou věc odložil), jsem za její položení vděčný. Je totiž v rámci celého povídání o sborových penězích velmi správně položená... Ono totiž není tak úplně jednoduché vyznat se ve spleti čísel, která popisují sborové hospodaření a ve kterých jsou smíchány peníze, jež vydělá a spotřebuje dům, s penězi, které dostane sbor na salárech a sbírkách, a penězi, které sbor spotřebuje na to, aby se mohly konat bohoslužby, pravidelná i nepravidelná sborová shromáždění, pastorence a další činnosti spojené se sborovým životem. A už vůbec není jednoduché tuto spleť čísel nějakým stravitelným způsobem vysvětlit. Proto občas slýcháváte nebo čtete o tom, že kus sborového provozu platí dům, a opravdu asi není nikde jednoznačně řečeno, co a jak vlastně ten dům platí.

Jak to s těmi penězi tedy vlastně je? Do sborové pokladny připutují během roku asi dva miliony dvě stě tisíc korun. To jsou peníze, které pocházejí z nájemného, ze sbírek, z darů (salárů). Během roku je z téže pokladny také vydáváno — hlavně na mzdy, údržbu domu, povinné církevní odvody (repartice a odvody do personálního fondu), odvody na sociální a zdravotní pojištění, provoz sboru

(topení v kostele a ve sborovém sále, úklid, platby za spotřebované energie a vodu ...), daně atp. Tohle dohromady dělá asi jeden milion devět set deset tisíc korun.

Takhle to vypadá docela dobře. Problém nastane, když od sebe oddělíme hospodaření domu (tedy to, co do pokladny zaplatili nájemníci a co sbor z pokladny vydal na udržování domu a jeho úklid a mzdu správce domu) a hospodaření sboru (to, co sbor přijal na darech, salárech a sbírkách a co vydal na svou činnost — tedy hlavně na mzdy sborové sestry a katechetky, repartice a odvody do personálního fondu, za plyn na vytápění kostela a sborového sálu, za jízdné a tak podobně). Pak totiž zjistíme, že sbor za tyhle věci zaplatil asi devět set třicet pět tisíc korun. Na sbírkách, salárech a darech sbor vybral zhruba pět set šedesát tisíc korun. A když souhlasíme s tím, že sbor by svůj vlastní provoz měl pokrýt ze salárů, sbírek a darů vyjde nám, že sbor je ve ztrátě 375 000 Kč. A to ještě neplatíme kazatele ani nekompenzujeme plně jeho plat odvodem do personálního fondu.

Naštěstí sboroví otcové zakladatelé pořídili sboru dům. Nájemní a na Vinohradech, na hlavní třídě, tedy ze všech úhlů pohledu lukrativní nemovitost ne nepodobnou pohádkovému oslíčku (ovšem přece jen s možnostmi poněkud omezenějšími). Pořídili ji, aby sbor nemusel mít finanční starosti v těžkých dobách. Žel nestanovili přesně, co jsou to těžké doby. Nechce se mi ale věřit, že

v těžkých dobách žijeme. Alespoň většina z nás ne. Přesto rok co rok vděčně saháme do peněz vydělaných domem místo do vlastních peněženek, abychom měli v zimě teplo v kostele, nemuseli seniorát ani synodní radu žádat o odklad splatnosti repartic nebo platby do personálního fondu, abychom zajistili vyučování katecheze nebo pastorační a administrativní práci ve sboru.

Když se vrátím na začátek, musím říci, že jsme ale nikdy nevedli debatu o tom, co budeme platit ze salárů a sbírek a co z výnosů domu. Na otázku, co platí dům a co sbor, tedy neumím odpovědět. Jediné, co mě napadá, je průměr k matematické hříčce, kterou se ekonomové v celém světě už léta snaží lidem ukázat, kolik z toho, co vydělají, musí na nejrůznějších daních, clech a poplatcích zaplatit. Tou je určení dne daňové svobody. V roce 2005 připadá na 14. června. Do tohoto dne, tedy celých 164 dnů, průměrný občan České republiky (podle výše ročního příjmu) vydělával na běžné výdaje veřejných rozpočtů (tj. státního rozpočtu, rozpočtů krajů a obcí, výdajů transformačních institucí a dalších), které budou v konečném důsledku zaplacené z jeho daní.

Mohli bychom zkusit vypočítat datum dne „salární“ svobody. Jde tu ale o úhel pohledu. Pokud si v ten den oddychneme, že už konečně nemusíme sborový

provoz platit ze „svého“ saláru a že je konečně placen domem, pak den „salární“ svobody nastal po 219 dnech — 8. srpna 2005.

Pokud si ale trochu zahanbeně říkáme, proč musíme používat „domovní“ peníze, a „salární“ svobodu cítíme v tom, že konečně dochází k tomu, že sborová činnost je placená z našich s radostí a vděčností oddělených peněz, pak musíme pohled obrátit. Celých 146 dní v roce 2005 musel být provoz sboru placen z peněz, které vydělal dům. Den „salární“ svobody by pak nastal 27. května.

Samotnému je mi bližší ten druhý pohled. Myslím si, že by bylo nejlepší, kdyby den „salární“ svobody vůbec nenastal. K tomu ale není zase potřeba tak mnoho. Sbírkový a salárů vynesou jen o 40% méně, nežli na provoz sboru potřebujeme. Zkusme se tedy znovu zamyslet nad tím, kolik do sbírek dáváme a kolik platíme na saláru. Kdybychom dali o polovinu více, den „salární“ svobody vůbec nenastane. Tato polovina není pro většinu z nás velkou zátěží. Převedená na průměrný salár (který je cca 165 Kč za měsíc) a průměrnou sbírku (cca 25 Kč) představuje naše rozhodnutí o likvidaci dne „salární“ svobody toto: dávat měsíčně o 70 Kč na saláru více a každý týden vhodit do košíčku se sbírkou pět korun navíc.

Matěj Cháb

□ Sborové akce v září

Středa	14.9.	19.00	biblická hodina – první po prázdninách
Čtvrtek	15.9.	19.30	schůzka střední generace, host: David Rejchrt
Úterý	20.9.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M.T. Zikmund: Calvin – výklad desatera

Biblické hodiny se konají pravidelně každou středu od 19 hodin, první se uskuteční 14.9. 28.9. se z důvodu státního svátku biblická hodina nekoná. Na podzim se bude probírat prvních 12 kapitol knihy Exodus.

Dne 18.9. budou dětské bohoslužby, kázáním poslouží sestra farářka Marta Zemánková. Ostatní bohoslužby – Martin T. Zikmund. V neděli 2.10. bude kázat bratr Petr Sláma.

Každoroční **setkání evangelické mládeže** se koná tentokrát ve Žďáru nad Sázavou ve dnech 30.9. – 2.10. 2005. Bližší informace o programu a přihlášku najdete na internetu (<http://mladez.evangnet.cz/77>), případně kontaktujte Blanku Uličnou (blanca.u@seznam.cz).

□ Provoz farní kanceláře

Úřední hodiny sborové sestry:

pondělí, úterý, čtvrtek	8.00 – 12.00
středa	13.00 – 15.00

Pastorační hodiny faráře:

pondělí, středa	9.00 – 11.30
čtvrtek	18.00 – 19.00

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**